

מת (חיפה) 26903-07-25 - מדינת ישראל נ' סמיר קבהא

מ"ת (חיפה) 26903-07-25 - מדינת ישראל ע"י נ' סמיר קבהא ע"י שלום חיפה

מ"ת (חיפה) 26903-07-25

מדינת ישראל ע"י

ב"כ שלוחת תביעות חיפה, משטרת ישראל

נגד

סמיר קבהא ע"י

ב"כ עו"ד ליאניד פרחובניק מטעם הסניגוריה הציבורית

בית משפט השלום בחיפה

[06.08.2025]

כבוד השופט בוריס שרמן

החלטה

לפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

1. לפי עובדות כתב האישום, ביום 7/7/25, ברח' אבן גבירול בחיפה, השוטרים הבחינו במשיב, תושב איו"ש שלא החזיק במועד הרלבנטי באישור המאפשר כניסה או שהייה בישראל, כשהוא חוצה כביש ברמזור אדום. השוטרים עצרו את הניידת בסמוך למשיב, אז המשיב החל להימלט בעוד השוטרים קוראים לו לעצור. המשיב נעצר רק לאחר מרדף רגלי. למשיב יוחסו עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיפים 12(1) + 12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל"), והפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נטען, כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב. עוד נטען כי למשיב עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות דומות, וכן בעבירות של התחזות לאחר, זיוף, גניבה מרכב ועוד, והוא אף ריצה מאסרים בפועל בעברו. כמו כן תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בן 4 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק זה שלא היה בו כדי להרתיעו מפני חזרה על מעשיו. נטען כי לצד החשש הטבוע שבאם ישוחרר הוא יתחמק מהליכי שפיטה, מתקיים אף חשש לכך שבאם ישוחרר, ישוב המשיב על מעשיו, כלומר יכנס לשטחי מדינת ישראל מעת לעת ובכך יסכן את שלום הציבור וביטחונו, זאת על רקע המצב הביטחוני השורר כיום במדינה.

3. בדיון ביום 16/7/25 ב"כ המשיב טען כי קיימים כשלים ראייתיים משמעותיים. כן טען לאכיפה בררנית. נטען, כי בחקירתו הראשונה המשיב מסר שהיה בטוח שיש לו אישור שהייה בישראל, שכן כך נאמר לו ע"י מעסיקו. המעסיק נחקר ומסר שהאמין לצד ג' שהבטיח "לסדר" למשיב אישור כניסה לישראל תמורת תשלום כספי. המעסיק אף הציג התכתבויות עם אותו צד ג'. במצב דברים זה המבקשת בחרה לעצור את המשיב ולהעמידו לדין בעוד המעסיק אפילו לא נעצר. לאחר שהפניתי את ב"כ המשיב לגרסתו המאוחרת של המשיב בה הוא הודה בשהייה בלתי חוקית, טען ב"כ המשיב כי שינוי הגרסה בא כדי לא להזיק למעסיק. עוד נטען כי המשטרה הוציאה צו מעצר כנגד צד ג' שאת פרטיו מסר המעסיק, אך לא ברור האם הצו בוצע. משהמשטרה לא בדקה את הטענה לפיה המשיב "נעקץ" ע"י אותו צד ג', קיים קושי משמעותי בבסיס הראייתי. התבקשתי להורות על שחרור המשיב תוך קביעת ערבויות גבוהות.

4. ב"כ המבקשת טענה כי אין כל קושי בראיות לכאורה, שכן המשיב הודה בחקירתו ואישר כי אין לו אישור כניסה לישראל. צד ג' עליו דיבר ב"כ המשיב התנהל מול המעסיק בלבד. עולה מההתכתבויות בין מעסיק לבין צד ג' כי בשום שלב לא נשלח אישור והמשיב ידע על כך בעת שנכנס לישראל. באשר להמשך בירור החשדות להעסקה של תושב זר ועבירות כלפי צד ג', החקירה טרם הושלמה ולפיכך אין לגזור גזירה שווה בין המשיב למעורבים אחרים בפרשה.

5. לבקשת ב"כ המשיב התרתי לו להשלים טיעון בכתב. ביום 21/7/25 הודיע ב"כ המשיב כי הוא מסתפק בטיעונו בעל פה תוך ששומר על זכותו להשלים טיעונו או להגיש בקשה לעיון חוזר. בהחלטה מאותו יום ציינתי כי אני רואה מקום להכריע פעמיים באותן טענות והוריתי לב"כ המשיב להודיע האם הוא עומד על טענותיו או מסכים למעצר המשיב תוך שמירה על זכותו להגיש בכל עת בקשה לעיון חוזר ובמסגרתה להעלות שוב את טענותיו. עוד ציינתי, למען שקיפות ההליך, כי בינתיים דנתי בבקשה להארכת מעצרו של צד ג' שפרטיו עלו מתיק החקירה.

6. בהשלמת טיעון בכתב שב המשיב על טענתו כי העובדה שהמעסיק לא הועמד לדין מלמדת על אכיפה בררנית. לטענתו, המשיב והמעסיק טענו שניהם כי נפלו קורבנות למעשי מרמה של צד ג' שהציג לפניהם מצג לפיו הוצא עבור המשיב היתר שהייה בישראל כדין. והנה, המבקשת קיבלה את הטענה של המעסיק בעוד שדחתה אותה טענה שהעלה המשיב. זאת ועוד, המשיב הוטעה ע"י המעסיק לחשוב שיש לו היתר כניסה לישראל. למרות זאת, לא ננקטו כלפי המעסיק סנקציות כלשהן בעוד נגד המשיב הוגש כתב אישום והתבקש מעצרו עד תום ההליכים. משעולים מחומר החקירה סייגים מבוססים לאחריות פלילית, כגון טעות במצב דברים או טעות במצב המשפטי וכן טענת אכיפה בררנית, ראוי לתת להן משקל כבר במסגרת הליך המעצר. טענותיו של המשיב לא הועלו בעלמא אלא נתמכות ע"י גרסת המעסיק וכן ע"י מעצרו של אותו צד ג'.

בנוסף הועלתה בטיעונו הכתובים של ב"כ המשיב לראשונה הטענה כי יש לקצוב את מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, הן בשים לב לכרסום בעוצמת הראיות והן לאור העונש הצפוי למשיב באם יורשע במיוחס לו.

7. בתגובתה להשלמת הטיעון שבה המבקשת על עמדתה לפיה אין כל קושי בראיות לכאורה. הוטעם, כי דרך המלך להעלות טענות מקדמיות כגון אכיפה בררנית הינה במסגרת ההליך העיקרי ורק במקרים חריגים הן תיבחנה כבר בשלב המעצר. לגופו של עניין נטען כי עניינו של המעסיק שונה ולפיכך אין מקום להשוואה בין השניים. העבירה המיוחסת למשיב שונה, וכך גם עילות המעצר. גם אם בהליך העיקרי תתקבל טענת המשיב כי "סמך" על המעסיק, הרי שמדובר בעצימת עיניים נוכח נסיבות כניסתו ושהייתו של המשיב בארץ עוד לפני שפגש את המעסיק. עוד הפנתה המבקשת לגרסאותיו של המשיב מהן עולה בבירור לשיטתה כי המשיב ידע שאין לו היתר כניסה לישראל וכן לסתירות שנפלו בהן.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בתיק החקירה נחה דעתי כי מתקיימות ראיות לכאורה בעוצמה תקינה להוכחת המיוחס למשיב. 9. הטענות באשר לעוצמת הראיות מסתכמות בתקיפת מודעותו של המשיב לכך שהוא שווה בישראל שלא כדין. אלא ש"במסגרת בחינת מכלול הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסוקה כי, ככלל, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זה, בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות בפניו, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המיוחס לו... לכלל האמור יש חריג המתייחס לנסיבות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכאורה, סתירות ופרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה" (כב' השופט י. כשר בבש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 21/7/24, פסקה 27). יישום מבחן זה מלמד בבירור על קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה תקינה להוכחת המיוחס למשיב. למעשה, ב"כ המשיב הפנה להודעתו הראשונה של המשיב, הנסתרת ע"י ראיות נוספות שנאספו, ובכלל זה הודעתו המאוחרת של המשיב עצמו, בה הודה במיוחס לו. הטענה כאילו הודה כדי לסייע למעסיק הועלתה לראשונה מפי בא כוחו במהלך הדיון. מעבר להיותה גרסה כבושה על כל המשתמע מכך (ראה ע"פ 2050/21 סלימאן אלהואשלה נ' מדינת ישראל (נבו 16.5.2023)), אף ההסבר שניתן לה לא סביר בעיני, שכן איני רואה כיצד הודיית המשיב יכולה הייתה לסייע למעסיק בנסיבות העניין. על כך יש להוסיף שגם גרסתו הראשונה של המשיב מעלה קשיים בלתי מבוטלים. למשל, טענתו כי יש לו היתר כניסה למשך 6 חודשים ואף ראה את ההיתר במו עיניו נסתרת ע"י דברי המעסיק, התכתבויות בין המעסיק לצד ג' ויתר הראיות שנתפסו. אין להתעלם גם מהתנהגותו המפלילה של המשיב בעת מעצרו התומכת בכך שידע שאין לו היתר כניסה תקף. עוד מצאתי ממש בטענת המבקשת כי עולה מהחומר לכל הפחות עצימת עיניים של המשיב לאפשרות שאין לו ששוהה בישראל שלא כדין.

10. באשר לטענת האכיפה הבררנית - ככלל בירור טענה זו שמור להליך העיקרי. בבש"פ 7148/12 עז אלדין כנאנה נ' מדינת ישראל (נבו 14.10.2012) סיכמה כב' השופטת ד' ברק-ארז את ההלכה כדלקמן:
"...דרך המלך להעלאת טענה של אכיפה בררנית עוברת בהליך העיקרי. אמנם, אין לשלול לחלוטין את העלאתה גם קודם לכן. ככלל, ניתן להעריך כי ברגיל המסגרת המתאימה לכך תהיה הליך העיון החוזר בהחלטת המעצר. עם חלוף הזמן מאז ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים, ואגב התקדמות ההליך העיקרי, עשויות להצטבר בידי הנאשם ראיות שיכולות לשמש אותו כבסיס לעיון חוזר בראי הטענה של אכיפה בררנית. יש לזכור, כי ככל שהבקשה לעיון חוזר מוגשת מן הטעם שנתגלו עובדות חדשות או שנשתנו הנסיבות, אזי היא אינה כפופה למגבלת זמן כלשהי וניתן להגישה תוך פרק זמן מהיר יחסית (בניגוד לעילה לעיון חוזר המנויה בסעיף 52(א) סיפא לחוק המעצרים ושעניינה "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה"). כל זאת, כמובן, מבלי למעט מן האפשרות שהעלאת הטענה תתמרץ, במקרים מתאימים, את הרשויות להשלים את החקירה או לנקוט הליכים כנגד מעורבים נוספים (כלומר סעד "שלילי" להבדיל מסעד "חיובי"). (בהקשר זה ראה גם בבש"פ 4068/15 איתן מלכה נ' מדינת ישראל (22.06.2015, פסקה 25); בבש"פ 31/16 אברהם אלפניש נ' מדינת ישראל (14.01.2016, פסקה 15)).
11. אף בעניינו של המשיב מתקיימים טעמים המקשים על בחינת טענה זו באופן מעמיק בשלב הדיוני הנוכחי. לטענת המבקשת, חקירת חשדות נגד המעסיק טרם הסתיימה וטרם התקבלה החלטה לגבי העמדתו לדין. חומר החקירה המלא בעניינו לא הוצג לעיון (ולהבנתי גם ב"כ המשיב לא עיין בו, למעט המסמכים שצורפו לתיק החקירה של המשיב). כך גם לגבי חומר החקירה בעניינו של צד ג' שלפי הטענה רימה את המעסיק (ואת המשיב). הליכי עיון בחומרי חקירה מתקיימים במסגרת התיק העיקרי. לא ניתן בהליך שלפני להעיד את הגורמים הרלוונטיים במשטרה ובתביעה כדי לרדת לשורש השיקולים שנשקלו.
- גם לגופו של עניין לא מצאתי כי נפל פגם בהתנהלות המבקשת. העבירות המיוחסות למשיב ולמעסיק אינן אותן עבירות והראיות אינן אותן ראיות. מבלי לקבוע מסמרות, ובהסתמך רק על החומרים שהוצגו לעיון, אכן ספק אם נכון למועד הגשת כתב האישום נגד המשיב התגבשה תשתית ראיתית מספקת להעמדת המעסיק לדין. לא כך לגבי המשיב שכאמור הודה במיוחס לו.
- אף עילות המעצר שונות. בעוד העילה הרלבנטית היחידה לגבי המעסיק הינה מסוכנות הנובעת מהמשך העסקת תושבים זרים בעסקו, בעניינו של המשיב קמה עילה מרכזית נוספת - חשש להתחמקות - הנובעת מעצם היותו תושב זר. לא ניתן להתעלם גם מעוצמת המסוכנות הנשקפת מניסיונותיו החוזרים של המשיב להיכנס לישראל תוך ביצוע עבירות שונות, כפי שהדברים משתקפים מגיליון הרשעותיו הקודמות ומחקירתו מיום 9/7/25 (ש' 68 ואילך).

- לאור האמור אני קובע כי לא הונחה לפניי תשתית ראיתית המבססת טענת האכיפה הבררנית, ולו לכאורה. ברי כי ככל שיצטברו בידי המשיב במסגרת שמיעת התיק העיקרי ראיות אחרות, פתוחה בפניו העדרך לעתור לעיון חוזר.
12. לא ניתן לחתום את הדיון מבלי להתייחס לאפשרות להסתפק בחלופה. בית המשפט העליון הדגיש את החובה לבחון חלופה גם לגבי מי שנעצר בגין עבירות לפי חוק הכניסה לישראל. בברע"פ 72867-11-24 צאדק אסעיד נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 5/12/24, כב' השופט ע' גרוסקופף) נקבע:
- "ברמה העקרונית, אבקש להדגיש כי גם בעת הנוכחית אין מקום לקביעת כלל גורף לפיו כל תושב הרשות הפלסטינאית אשר הוגש נגדו כתב אישום בגין שהייה בלתי חוקית במדינת ישראל (להלן: שב"ח) ייעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. כל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך מתן חשיבות מרכזית לרמת המסוכנות הנשקפת מהשב"ח וזאת בהינתן עברו הפלילי, העבירות המיוחסות לו ומכלול נסיבותיו. כאשר מדובר בשב"ח שהעבירה היחידה המיוחסת לו היא כניסה או ישיבה בישראל בניגוד לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952, ושלאור עברו והמידע הקיים לגביו לא נשקפת סכנה לשלום הציבור משחרורו לשטחי יהודה ושומרון, הרי שככלל יש מקום להורות כן, בכפוף לקביעת ביטחונות מתאימים לעניין התייצבותו למשפטו." (ההדגשה לא במקור - ב.ש.)
- בברע"פ 32140-12-24 חאלד אל הלס ואח' נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 18/12/24, כב' השופט ח' כבוב) פירט בית המשפט העליון את השיקולים המצדיקים ככלל שחרור לשטחי איו"ש "בכפוף לקביעת ביטחונות שיבטיחו את התייצבותם למשפט" (פסקה 8):
- "...במניין השיקולים אותם שקלו הערכאות הדיוניות, לא ניתן לטעמי משקל מספק לשיקולים רלבנטיים ומשמעותיים, באופן שיש בו כדי לגרום לאי-צדק בנסיבות עניינם של המבקשים. בין אותם שיקולים, וכפי שפורט לעיל, ניתן למנות את היעדרו של עבר פלילי; העובדה שלמעשיהם של המבקשים לא נלוו עבירות נוספות; שהמבקשים נכנסו לישראל לצרכי עבודה בלבד; וכן כי המשיבה לא הצביעה על אינדיקציה לסכנה לשלום הציבור משחרורם של המבקשים לשטחי יהודה ושומרון."
13. בעניינו של המשיב לא הוצעה חלופה קונקרטית. מעבר לכך, סבורני כי קיים קושי רב ליתן אמון במשיב. לחובתו גיליון הרשעות קודמות הכולל, לצד הרשעות בעבירות שב"ח ונלוות, גם הרשעות בעבירות רכוש. רק לפני שנה המשיב נדון בבית משפט זה למאסר בפועל ולמאסר מותנה ארוך יחסית, ולא היה בעונשים אלה כדי להרתיעו מלשוב על מעשיו. זאת ועוד, בכתב האישום הנוכחי מיוחסת למשיב עבירה נוספת. לעניין הסיכון לביצוע עבירות נוספות אני שב ומפנה לדברי המשיב בהודעה מיום 9/7/25 (ש' 68) המלמדים על כוונתו של המשיב להיכנס שוב לישראל באם ישוחרר.
14. לא מצאתי להיעתר לבקשת ב"כ המשיב לקצוב את משך המעצר. מעבר לעבר הפלילי ולמגמת ההחמרה בענישה בגין ביצוע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל (גם אם העבירות בוצעו לפני כניסת תיקון 42 לחוק לתוקף), לחובת המשיב מאסר מותנה בן 4 חודשים בר הפעלה. נתונים אלה מלמדים כי המשיב לא צפוי לענישה מקלה ככל שיורשע בדיון. כמובן שגם בעניין זה שמורה למשיב הזכות לעיון חוזר (לאחר חלוף זמן ניכר).
15. לאור האמור אין מנוס ממעצרו של המשיב עד תום ההליכים וכך אני מורה.
- זכות ערר כחוק.
- ניתנה היום, י"ב אב תשפ"ה, 06 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.